

Luku 1

Uplanti, 1817

”Isabella! Tule heti tänne!”

Nuori vaalea neito, joka oli istunut lukemassa vinttikamarissa, hyppäsi jaloilleen. Hän heitti kirjan sängylle ja ryntäsi kohti ovea. Oikea jalka osui kipeästi sängynjalkaan, käsi tavoitteli messinkistä ovenkahvaa. Kevein askelin hän juoksi vintin hämärän läpi kohti palvelijoiden rappusia. Illan harmaa valonkajo siilautui pienen ikkunan läpi, tuuli ulvoi herraskartanon nurkissa. Kaukaa kuului ukkosen jyrinää, tummat pilvet vyöryivät horisontista lähemmäs ja ensimmäiset sadepisarat putosivat. Syyskuun painostava kuumuus alkoi viimein irrottaa otettaan.

”Voi ei”, Isabella Ehrenfelt mutisi melkein kompastuessaan hameisiinsa kiirehtiessään rappusia kohti. ”Täti Swan inhoaa odottamista. Minun täytyy ehtiä alakertaan ennen kuin hän tulee tänne ylös.”

”Typerä tyttö, missä sinä olet?” Ärtynyt ääni vahvisti Isabellan pahat aavistukset. Täti vaikutti olevan huonoimmalla tuulellaan. ”Ei kiitollisuuden häivääkään! Onko liikaa vaadittu, että olisit saapuvilla kun vanha naisparka tarvitsee sinua?”

Voimakastahtoinen ja kurinpitoa rakastava täti Swan tuskin oli sääliittävän, elämänsä ehtoota viettävän naisen

perikuva, ajatteli Isabella kiitäessään Suuren gallerian läpi. Rivi tuimailmeisiä esi-isiä tuijotti Isabellaa seinällä riippuvista muotokuvista. Kynttilälampettien valo heijastui kultaisista taulunkehyksistä ja heitti lattialle häälyviä varjoja. Henki kurkussa Isabella pyyhälsi kulman ympäri ja jatkoi matkaa kohti suuria, eteisaulaan johtavia rappusia.

”Täytyykö minun tulla hakemaan sinut?” Täti Swanin silkkipuku kahisi ja hänen sisäkenkiensä kannat kopisivat kivilattiaa vasten. Äänistä päätellen hän oli oikeissa laittaa uhkauksensa täytäntöön.

Isabella nielaisi. Kaartuvat marmoriporaat näyttivät olevan toivottoman kaukana. Hän ei ikinä ehtisi alakertaan ennen kuin täti tulisi ylös, ja silloin hän olisi vaikeuksissa. Täti ei antanut minkään rikkeen lipua ohi rankaisematta. Kun Isabella oli edellisen kerran suututtanut tädin, hän oli saanut kuurata lattiaa kokonaisen viikon.

Äkkiä ulko-oven takaa kuului ääniä. Seuraavassa hetkessä joku käytteli kovakouraisesti ovenkolkutinta. Täti Swanin askelet pysähtyivät ja Isabella käytti tilaisuutta hyväkseen rynnätäksään hengästyksissään alas pääportaita. Hän näki tädin tuijottavan kohti ulko-ovea, ryppyinen käsi piteli kai-teesta ja soma sisäkenkä oli portaiden alimmalla askelmalla. Tädin raskas violetti silkkipuku kimmelsi kristallikruunun kynttilöiden valossa. Lakeija kiiruhti eteishallin poikki kat-somaan, kuka uskalsi häiritä syrjäisen kartanon iltarauhaa.

”Kuka se on?” täti tiedusteli jäisellä äänellä. ”Eivätkö he tiedä, että on epäkohteliasta ilmaantua vierailulle näin myöhään?”

Sitten kaikki tapahtui nopeasti: lakeija avasi oven, sadeveden ryöppy syöksähti sisälle ja tuuli huokaisi valittavasti. Se tempasi oven kauhistuneen lakeijan kädestä ja ovi iskeytyi räsähtäen kartanon valkeaksi kalkittua ulkoseinää vasten. Häikäisevä salama halkoi taivasta, Isabella sokais-
tui kirkkaasta valosta ja kadotti jalansijan. Hän putosi alas rappuja kirkaisten.

Epätodellisen silmänräpäyksen ajan Isabella näki edessään ovea kolkuttaneen nuoren miehen. Miehellä oli veistokselliset poskipäät ja noenmustat silmät. Sadepisarat virtasivat pikimustista hiuksista moitteettomasti solmitulle kaulaliinalle. Viitta oli läpimärkä.

”Neiti Ehrenfelt, tapaamme jälleen.” Valkoinen hammasrivistö välähti hämärässä miehen hymyillessä tuimasti. Hänen takanaan sateessa seisoj toinen herra, joka oli salskea kuin muinainen viikinki.

Isabellalla ei ollut mahdollisuutta kertoa tummalle muukalaiselle, ettei hänellä ollut aavistustakaan kuka tämä oli, sillä hän kierähti mitä epäeleganteimmalla tavalla viimeiset porrasaskelmat alas. Isabellan putoaminen pysähtyi äkillisesti hänen kohdatessaan eteisaulan lattian ja hän vaipui kasaan tuntemattoman miehen hyvin kiillotettujen saappaiden viereen.

Täti Swan tarrasi Isabellan käsivarteen ja ravisteli neitoa. ”Kömpelö tyttö, ylös siitä!” hän pauhasi. ”Pitäisihän sinun pystyä kulkemaan portaita alas ilman että kaadut. Mutta kuten olen aina sanonut, sinusta ei ole mihinkään.”

”*Madame*, hillitkää itsenne”, murahti muukalainen.

Hänen luja otteensa täti Swanin ranteesta esti tätä antamasta Isabellalle raikuvaa korvapuustia. ”Olen tullut noutamaan holhottini.”

”Holhottinne?” toisti täti Swan niin äärimmäisen hämmästyneenä, että se joissain muissa olosuhteissa olisi saatanut olla koomista. ”Isabellalla ei ole muita elossa olevia sukulaisia kuin minä!”

”Pitää paikkansa”, totesi mies tyynesti ja nosti Isabellan syliinsä, ”mutta hänellä on holhooja kuten varmasti tiedätte. Lähdemme saman tien. Toivotan teille hyvää iltaa.”

Kuin omituisessa unessa Isabella tunsi, että mies kääntyi kannoillaan kannatellen häntä kuin hän ei olisi painanut höyhentä enempiä. Enkä luultavasti painakaan, ajatteli Isabella sekavasti. Täti Swanin mukaan köyhät sukulaiset eivät tarvinneet ylellistä ruokavaliota vaan kovaa työtä ja kunnioittavan asenteen hyväntekijöitään kohtaan. Oli aivan eri asia, että täti itse rakasti leivoksia ja konvehteja. Hän oli varakas nainen ja siksi hänellä oli oikeus syödä mitä tahtoi.

Lakeija oli juuri ehtinyt sulkea ulko-oven ja nyt muukalainen potkaisi sen auki. Hän harppoi kynnyksen yli Isabella käsivarsillaan. Miehen toveri loi eteishalliin kokoontuneisiin palvelijoihin varoittavan katseen, kohotti hattuaan kalmankalpealle täti Swanille ja paiskasi oven kiinni. Samassa hetkessä taivaan portit aukesivat ja kaatosade iskeytyi täydellä voimalla vasten Isabellan kasvoja. Hän tajusi, ettei kysymyksessä ollut uni vaan että nämä kaksi herraa todella olivat ryöstämässä häntä tädin luota.

Miehet pinkoivat puolijuoksua kartanoa ympäröivän puutarhan halki. Heitä ei vaikuttanut lainkaan huolettavan, että sää oli muuttumassa täydeksi myrskyksi. Sade piiskasi maata, tuuli vinkui ja ravisteli puiden latvoja. Isabella näki, että katetut vaunut odottivat heitä portin luona. Hevoset olivat hermostuneita, ne korskuivat ja polkivat kavioillaan maata.

Äkkiä Isabellan toimintakyky palasi.

”Ette voi viedä minua mukananne tällä tavoin”, vastusteli hän närkästyneesti. ”Kuka te olette? Miksi toimitte näin?”

Valtava ukkosenjyrähdys hukutti Isabellan sanat ja ainoa vastaus, jonka neito sai, oli muukalaisen häneen luoma läpitunkematon katse. Isabella päästettiin vähemmän hellästi putoamaan vaununistuimelle ja vangitsija loikkasi hänen perässään.

”Nopeasti nyt, Edvard”, sanoi mies, ja Isabella näki vaununikkunan läpi kuinka hänen viikinkimäinen toverinsa loikkasi kuskipukille. ”Meidän on päästävä täältä. He ovat jäljillämme eikä aikaa ole hukattavaksi.”

Vaunut nytkähtivät liikkeelle ja Isabella heittäytyi epätoivoisesti ovea kohti. Hän ei viihtynyt täti Swanin luona, mutta se oli parempi vaihtoehto kuin kaksi tuntematonta herraa, jotka halusivat ryöstää hänet mukaansa. Nopeasti kuin pantteri tumma mies esti Isabellan aikeen ja painoi hänet takaisin istuinta vasten. Tiukka ote neidon olkapäistä piti tämän aloillaan. Isabella henkäisi tuottuneesti.

”Älkää olko typerä”, sanoi mies matalasti ja selvää teräs-

tä äänessään. ”Tiesitte, että saapuisin ennemmin tai myöhemmin. Hetki on käsillä.”

”Kuinka olisin voinut tietää jotain sellaista”, vastasi Isabella kuohuksissaan ja nytkäytti niskaansa katsoakseen muukalaisen silmiin. ”En tiedä edes kuka te olette. Päästäkää irti minusta heti, teillä ei ole mitään oikeutta...”

”Minulla on kaikki oikeus”, keskeytti mies ja vastasi taipumattomasti Isabellan katseeseen. ”Isänne jätti vastuun teistä minulle. Olen viivytellyt liian kauan velvollisuuteni täyttämässä. Rauhoittukaa nyt. Meidän on lähdettävä täältä ennen kuin he saavuttavat meidät.”

”He, ketkä he?” kysyi Isabella ymmällään ja kurtisti kulmiaan. ”Kuulostatte aivan sensaatorimaanilta. Sitä paitsi isäni menehtyi yli viisi vuotta sitten.”

”Tiedän sen”, vastasi mies ja esti vaikuttavan kehonsa avulla Isabellaa asettumasta mukavampaan asentoon. ”Kuunnelkaa tarkasti. Minä ja isänne tutustuimme Tukholman hovissa kauan sitten. Annoin hänelle sanani, että pitäisin teistä huolta, jos hänelle sattuisi jotakin, enkä aio pettää hänen luottamustaan. Lain mukaan olen holhojanne, joten on parasta, että teette niin kuin sanon. Sitä paitsi olette vaarassa.”

Isabella värisi. Muukalaisen yönmustassa katseessa oli jotain kesytöntä, hän oli kuin taisteluun valmis soturi. Isabella pudisti kärsimättömästi päätään. Nyt hän kuulosti itse aivan seikkailuromaanilta, joka oli täynnä tunteettomia roistoja ja komeita sankareita.

Ainoat Isabellan mieleen nousevat vaarat olivat täti Swa-

nin ihastus korvapuusteihin sekä lohduton tulevaisuus tädin palkattomana palvelijattarena. Isabellan kaksikymmentävuotisen elämän aikana kukaan ei ollut osoittanut suurta kiinnostusta häntä kohtaan. Isabellan äiti oli ollut hemmoteltu ruotsalainen aatelisdaami, isä vapaaherra – tai paroni, kuten vapaaherroja puhuteltiin. Vanhempien avioliitto oli ollut kahden suvun välinen liiketoimi. Isabella oli menettänyt äitinsä aivan nuorena. Sen jälkeen hänen isänsä oli haudautunut arkeologiseen työhönsä, jota hän monien säätytietoisien aatelisherrojen kauhuksi rakasti.

Lastenhoitajattaret ja kotiopettajattaret olivat kasvattaneet Isabellan siihen asti, kun isän kuolema hiukan Isabel lan viidennentoista syntymäpäivän jälkeen oli pakottanut neidon muuttamaan täti Swanin luokse. Testamentinluvun aikana oli käynyt ilmi, että isä oli kuluttanut kaikki varansa arkeologisiin kaivauksiin muinaisella hautaröykkiöllä jossain Uppsalan lähetyvillä. Isabella ei saanut mitään perintöä, hän oli täysin varaton ja lisäksi orpo.

Samalla oli selvinnyt, että miespuolisten sukulaisten puutteessa isä oli valinnut tyttärelleen sukuun kuulumattoman holhoojan. Koska tämä ei koskaan ollut ottanut Isabellaan yhteyttä, oli neito arvellut, että kyseessä oli pelkkä muodollisuus. Kaikilla naimattomilla ja naimisissa olevilla naisilla iästä riippumatta oli holhooja. Tämän ilmestyminen näyttämölle oli täysi yllätys.

Mutta oliko tumma muukalainen todella se, joka väitti olevansa? Kunpa Isabella vain muistaisi mikä holhoojan nimi oli! Ei ollut vaikuttanut tärkeältä painaa nimeä

mieleen kun se oli testamentinluvun yhteydessä mainittu. Parempien keskustelunaiheiden puutteessa Isabella päätti koettaa ottaa asiasta selvää.

”Mikä teidän nimenne on?” kysyi hän epäluuloisesti.

”Kreivi Robert Constantin, palveluksessanne”, vastasi mies, ja ensimmäistä kertaa Isabella erotti hänen äänensä heikon ulkomaalaisen korostuksen. ”Ruotsin kruunun uskollinen palvelija vaikka äitini polveutuu ranskalaisesta herttuasta. Ettekö muista? Olemme tavanneet.”

”Minulla ei valitettavasti ole siitä mitään muistikuvaa, teidän armonne”, vastasi Isabella kylmästi ja sysäsi mieles-tään tunteen, että miehessä kaikesta huolimatta oli jotain tuttua. Se oli varmasti vain erikoisesta tilanteesta johtuvaa kuvittelua. Isabellan hermot olivat katkeamispiisteessä. Hän teki viimeisen pakoyrityksen, onnistui nykäisemään itsensä vangitsijansa otteesta ja lävättämään vaununoven auki ennen kuin mies uudelleen sai hänet kiinni. Hän piteli Isabellasta lujasti, ja silmänräpäyksen ajan hänen huulensa olivat vain henkäyksen päässä Isabellan suusta.

”Pikku tyhmyri, on vaarallista hypätä liikkuvista vau-nuista!”

”Päästäkää irti! Haluan kotiin.” Isabella teki parhaansa ollakseen piittaamatta väristyksistä, joita miehen läheisyys selittämättömästi aiheutti.

”Takaisin miellyttävän tätinne huomaan?” Mies nauroi pilkallisesti.

”Minulla ei ole mitään todisteita siitä, kuka te olette!” Isabella nielaisi hermostuneesti.

”Saatte kyllä aikanaan todisteita”, kuului lohdullinen vastaus. ”Satutitteko itsenne pudotessanne portaita?” jatkoi mies ja koetteli varovasti Isabellan takaraivoon ilmestynyttä kuhmua. ”Tämä täytyy sitoa. Tunnetteko pahoinvointia? Sattuuko päähänne?”

”Minulla ei ole mitään hätää”, vastasi Isabella uudistuneen taistelutahdon vallassa. Hän käänsi päätään päästäkseen näkemästä miehen tutkivaa katsetta. Ohikiitävän hetken ajan tummissa silmissä häilähti jotain, mikä vaikutti aidolta huolelta, mutta Isabellalla ei ollut aikomustakaan tunnustaa, että häntä pyörrytti ja että hirvittävä päänsärky takoi hänen ohimoitaan.

Vaunut huojahitivat äkkiä voimakkaasti ja Isabella ja kreivi Constantin suistuivat lattialle. Ilma puristui Isabelan keuhkoista kreivin tömähtässä hänen päälleen. Mies irrotti otteensa Isabellasta äkisti kuin olisi polttanut itsensä ja pääsi pystyyn ihmeellisellä nopeudella. Vaunut pysähtyivät ja kreivi loikkasi ulos.

”Mitä tapahtui?” kysyi hän seuralaiseltaan, jota oli aiemmin kutsunut Edvardiksi.

”Kuoppa. Toinen akseli ja vasen etupyörä ovat pirstaleina”, tämä vastasi ja osoitti ajopiiskalla vaunujen alaosaa. ”Meidän on keksittävä toinen matkustustapa, jos aiomme päästä perille tänä yönä.”

”Riisu hevoset valjaista, ratsastamme lopun matkaa”, päätti kreivi Constantin karuin äänenpainoin.

Isabellan hämmästykseksi hän kaivoi vaunujen takaosassa olevasta matkatavaralaatikosta kaksi herrainsatu-

laa ja suitset molemmille hevosille. Kreivi vaikutti valmistuneen kaikkeen, ja hiukan hysteerisesti Isabella pohti, kuuluiko nuorten neitojen ryöstely miehen arkipäivään.

Pian Isabella havaitsi istuvansa laukkaavan hevosen selässä kreivi Constantinin edessä. Piiskaava sade kasteli nopeasti Isabellan hiutuneen puvun. Vaatteiden kastuminen huoletti kuitenkin huomattavasti vähemmän kuin se erikoinen valppaus, jolla molemmat miehet tarkastelivat ympäristöä. Tuntui kuin he olisivat odottaneet jotain. Ilmasa leijui vaaran aavistus, ja Isabella vilkaisi hermostuneesti ympärilleen.

Myrskytuuli riepoi ja repi puita ja paiskasi suuria oksia maahan heidän ympärillään. Oli lähes pimeää lukuun ottamatta salamoita, joiden leimahdukset tasaisin väliajoin valaisivat maiseman. Äkkiä Isabella näki heidän takanaan metsässä liikettä. Hän henkäisi kauhistuneesti.

”Teidän armonne!” huudahti hän. ”Tuolla oli joku.”

Kreivi Constantin vilkaisi olkansa yli ja mutisi jotain käsittämätöntä. Hän ohjasi hevosen kapealle, tiheämmän metsäkaistaleen läpi kulkevalle polulle. Edvard seurasi tiiviisti heidän kannoillaan. Miksi miehet olivat niin varuillaan? Isabella takertui hevosen harjaan henkensä edestä samalla kun koetti tähyttää hämäänsä. Hän oli taitava ratsastaja, mutta sivuttain istuminen miestensatulan etukäärällä keskellä kaatosadetta ja ukkosta oli haasteellista. Sade voimistui entisestään ja teki mahdottomaksi nähdä mitään. Pian Isabella ei edes yrittänyt.

Loputtomalta tuntuvan ratsastuksen jälkeen – joka to-

dellisuudessa luultavasti ei kestänyt muutamaa minuuttia pidempään – ratsukot saapuivat kallioiselle rannalle. Isabella kuuli, kuinka suuret aallot löivät vedenrajan kiviä vasten, roiskeita ja vaahtoa lensi korkealle ilmaan.

”Pian olette turvassa”, mumisi kreivi Constantin Isabellan hiuksia vasten, ja neito tunsi, kuinka väristys kiisi hänen selkäpiitään pitkin. Mikä oli se kummallinen uhka, jonka kreivi luuli häälyvän heidän yllään?

”Ette kai suunnittele, että lähdemme merille tässä säässä?” huusi Isabella vasten pieksävää tuulta kreivin nostaessa hänet satulasta. ”Se on sulaa hulluutta!”

”Meillä ei ole valinnan varaa”, vastasi hänen väitetty hollhoojansa, tarttui Isabellan kynnänpäähän ja ohjasi hänet päättäväisesti rannan tuntumaan. Raskaat aallot pauhasivat aivan heidän vieressään, ja Isabella näki soutuveneen, joka oli sidottu pieneen, kallioiden välisellä hiekkakaistalleella kasvavaan pensaaseen. Vene keikkui villisti kovassa merenkäynnissä.

”Nouskaa veneeseen.”

”Ehdottomasti en!” Isabella harasi vastaan kaikin voimin.

”Siinä tapauksessa minun on autettava teitä”, totesi kreivi ja nosti Isabellan laidan yli sisälle pieneen alukseen.

”Me hukumme!” huusi Isabella raivoissaan ja kiljaisi, kun erityisen suuri ja epämiellyttävän kylmä maininki pyyhkäisi veneen yli ja lähes kaatoi sen. ”Te olette järjiltänne!”

”Älkää huolehtiko siitä”, vastasi kreivi Constantin kylmäverisesti ja viittoi kohti Edvardia, joka oli sitonut hevo-

set suojaisaan paikkaan kalliolohkareiden väliin. ”Minä ja Edvard pidämme huolen siitä, että ette vahingoitu.”

”Entä hevosparat? Aiotteko jättää ne tänne?” Isabella saattoi tuskin uskoa, että joku pystyi olemaan niin huoleton tällaisessa tilanteessa. Hän ei missään tapauksessa halunnut tehdä lähempää tuttavuutta meren kanssa näissä olosuhteissa mutta ei uskaltanut koettaa poistua veneestä. Hän ei ollut lainkaan varma että pystyisi hyppäämään veneen laidan ja rantakallion välissä ammottavan tyhjän tilan yli.

”Hevoset noudetaan pian”, sanoi kreivi samalla hetkellä, kun Edvard loikkasi veneeseen, irrotti sen kiinnitysköyden ja alkoi soutaa kohti pimeää merenselkää.

Mitä kreivi Constantin tarkoitti? Tilanne alkoi tuntua yhä huolestuttavammalta. Oliko mies tiennyt, että heidän olisi paettava metsän läpi tälle syrjäiselle rannalle? Kuinka muuten oli mahdollista, että joku tiesi kahden hevosen odottavan täällä?

Vilkaistessaan kreivi Constantiniin Isabella näki, että miehen kasvot olivat kalpeat ja jännittyneet. Ehkä hän ei sittenkään ollut aivan välinpitämätön, ajatteli Isabella ennen kuin uusi aalto kuohusi veneen yli ja kaatoi hänet lattialle. Isabella yski ja pärski, kyyneleet valuivat silmistä. Hän tarrasi tiukasti veneen laitaa kiertävään köyteen ja sulki nyhkyttäen silmänsä. Uusi tyrsky kasteli heidät, ja Isabella lähetti epätoivoisen rukouksen taivasta kohti. Hän oli varma, että tästä tulisi heidän viimeinen matkansa.

Maa katosi näkyvistä hälyttävän nopeasti, ja vene keikkui hallitsemattomasti veden vaahtoavalla pinnalla. Pieni

alus pysyi tuskin ylössuvin, ja Isabella puri hampaansa yhteen. Hänen aikaisemmin tuntemansa huimaus ei ollut mitään siihen verrattuna, mitä meren armoton syleily sai aikaan. Hän voi hirvittävän pahoin.

Kun seuraava salama valaisi heitä ympäröivän pimeän, nojautui Isabella reelingin yli ja antoi ylen. Sydän hakkasi ja hän haukkoi henkeä. Varoittamatta vahvat kädet tarttuivat hänen käsivarsiinsa, ja joku pyyhkäisi märät hiukset hänen kasvoiltaan. Oksennettuaan useamman kerran hän vajosi vavisten veneen laitaa vasten. Suussa maistui pahalta. Isabella tunsu, että kreivi Constantin veti hänet luokseen ja kietoi tukevan matkaviittansa hänen ympärilleen. Kiitollisesti huokaisten Isabella nojautui miehen rintaa vasten ja menetti tajuntansa.

Kun Isabella avasi silmänsä, ei hän ensin ymmärtänyt, missä oli. Pimeys ympäröi häntä. Kun hän kosketteli ympäristöään, hän havaitsi makaavansa karkealla huovalla. Vaatteet olivat märät ja Isabellaa paleli. Ainoa kuuluva ääni oli veden loiske, muuten oli aivan hiljaista.

”Hän ei tiedä mitään, tyttöparka”, kuului äkkiä matala, ystävällinen ääni pimeästä.

”Ei hänen tarvitsekaan”, vastasi toinen, tuimempi ääni.

”Yritys on alhainen ja me pidämme huolen siitä, että voitamme sen tekijät”, antoi ensimmäinen ääni halveksuvasti tiedoksi.

Isabella voihkaisi ja liikutti varovasti jäseniään. Äänet vaikenivat.

”Oletteko hereillä?” kysyi tuimempi äänistä. Se muistutti Isabellaa jostain, ja samassa kaikki palautui hänen mieleensä. Hän kavahti pystyyn.

Täti Swanin kartano, rappuset, joissa hän oli pudonnut, muukalainen joka väitti olevansa hänen holhoojansa – kaikki välähti uudelleen Isabellan ajatusten läpi. Viimeksi puhunut ääni kuului kreivi Constantinille. Pahoinvointi palasi täydellä voimalla, ja Isabella nojautui jälleen läpimärän reelingin yli. Jälkeenpäin hän huuhtoi kasvojaan kylmällä merivedellä.

Kun Isabella kääntyi katsomaan ympärilleen, kreivi Constantin ja Edvard tarkkailivat häntä kokosta. He istuivat vieretysten ja soutivat venettä. Myrsky oli laantunut ja vene lipui äänettömästi tyynen vedenpinnan yli.

Kun Isabellan silmät olivat tottuneet pimeään, hän näki, että taivas oli tähtien peitossa ja hopeinen kuu sai meren kimaltamaan. Keveitä usvanriekaleita pyörteili heidän ympärillään. Vene kiersi kivikkoisen niemen ja jatkoi matkaansa sen takana olevan lahden poikki. Sitten Isabella näki jotakin uskomatonta.

Korkealla kalliojyrkänteellä heidän edessään piirtyi suuren linnan silhuetti. Linnan tukevat tornit kohosivat äänettöminä tähtikirkasta taivasta vasten. Isabella avasi suunsa hämmästyksestä ja sulki sen jälleen. Hän ei löytänyt sanoja. Kevyt tuulenvire puhalsi veden yli ja nosti Isabellan käsivarret kananlihalle.

”Missä me olemme?” kuiskasi hän lopulta kykenemättä siirtämään katsettaan edessä häämöttävästä valtavasta rakennuksesta.

Kreivi Constantin katsoi Isabellaa tuimasti. ”Tervetuloa Hopealahden linnaan, neiti Ehrenfelt”, hän sanoi. ”Se on uusi kotinne.”

Kreivin mustien silmien taipumaton katse pyyhkäisi Isabellan yli ja neito henkäisi kauhistuneesti. Nyt hän tiesi, miksi kreivi oli aiemmin vaikuttanut tutulta. Hän ei ollut kuvitellut sitä. Kreivi Constantin oli puhunut totta sanoessaan, että he olivat tavanneet aikaisemmin. Isabella muisti kauhistuttavan selkeästi heidän ensimmäisen kohtaamisensa.